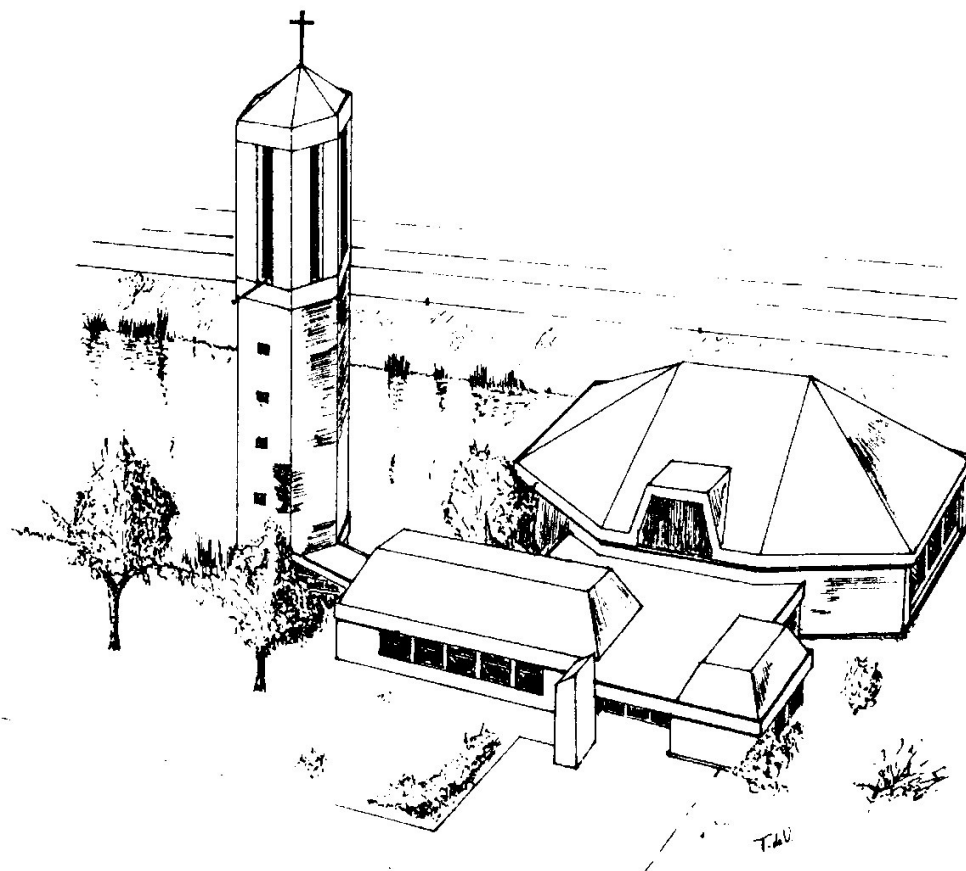

Petruskerk

25 jaar thuishaven voor de Pax Christi Parochie

*Zomaar een dak boven wat hoofden
Deur die naar stilte openstaat
Muren van huid, ramen als ogen
Speurend naar hoop en dageraad*

Indrukken van de geschiedenis en van de beleving van ons kerkcentrum ter gelegenheid van het 25 jarig bestaan van de Petruskerk op 21/22 april 2006

Ben ten Hag en Els Kop

Waarom een eigen kerkgebouw?

De ontstaansgeschiedenis van onze parochie en daarmee die van ons kerkgebouw gaat terug tot 1956. Vanaf die tijd worden er op het werkeiland Lelystad-haven al kerkdiensten gehouden voor de paar gezinnen die daar woonden en de werkers die het weekend overbleven. Pastores van de priorij de Essenburg uit Hierden kwamen daarvoor vanuit Harderwijk over de Knardijk naar het werkeiland. Eind 1967 hadden zich inmiddels in het nieuwe Lelystad enkele honderden mensen gevestigd, waaronder 40 katholieke gezinnen. Op 1 januari 1968 wordt dan de rooms-katholieke Pax Christiparochie Lelystad opgericht. De pioniersgeest van deze 'eerstelingen' komt op allerlei terreinen naar voren, ook in hun creativiteit bij het zoeken naar verschillende onderkomens voor de wekelijkse vieringen. Na 'gekerkt' te hebben in de hal van de school De Vuurtoren en de gymzaal van de Laetareschool, het AH-magazijn en de Brugzaal boven de winkels in het Lelycentre vond men pas in 1973 een eerste echte, zij het bescheiden, thuishaven in het Pastoraal Centrum Pax Christi in de Rode Klif.

Ook gedurende die eerste jaren zijn er al vele vrijwilligers actief. Samen zet men de schouders onder de parochieopbouw. De jonge parochie is duidelijk van mening dat 'kerk zijn' belangrijker is dan een 'kerk hebben'. Men denkt dan ook niet aan een groot, eigen kerkgebouw, maar meer aan ruimtes in de verschillende wijken van de sterk groeiende stad, waar mensen kunnen samenkomen. Er wordt ook gekeken of hierin kan worden samengewerkt met de Ned. Hervormde en de Gereformeerde Kerk. Deze gesprekken leiden uiteindelijk niet tot de bouw van een gezamenlijk kerkcentrum maar wel tot het gezamenlijk gebruik van een kerkgelegenheid in het gemeenschapscentrum 'AGORA'. Deze ruimte daar wordt in 1978 betrokken.

Aan het eind van de zeventiger jaren komt het standpunt van de pioniers over de (niet-)noodzaak een eigen gebouw gaandeweg onder vuur te liggen. Dat de overheid de ruime subsidiemogelijkheden in de nieuwe polder voor kerkenbouw (tot 50% van de kosten) gaat intrekken, dat de latere nieuwkomers wél blijken te hechten aan een eigen kerkgebouw, dat het pastoraal centrum Rode Klif te klein en te benauwd is geworden en dat in de AGORA velen niet de geborgenheid en sfeer van een kerk ervaren, zijn factoren die een belangrijke rol hebben gespeeld in de parochiediscussie van toen. Uiteindelijk gaat men zich langzaam aan een idee vormen over eigen huisvestingsmogelijkheden....

Van plan tot concreet voorstel

Op 30 januari 1978 brengt een aantal heren van de dienst Financiën en Bouwzaken van het Aartsbisdom Utrecht een bezoek aan Lelystad om zich te laten voorlichten over de toekomst van Lelystad en de betekenis daarvan voor de huisvesting van de groeiende rooms-katholieke gemeenschap aldaar. Bovengenoemde discussie komt dan natuurlijk ook aan de orde. De wens van het bisdom is dat de katholieken in Lelystad gaan beschikken over een eigen, herkenbaar, volwassen kerkgebouw; een gebouw dat een eigen kerkelijke sfeer uitademt, een gebouw ook dat door de parochianen voor meer doeleinden gebruikt kan worden. De gesprekken daarover komen dan in een stroomversnelling en uiteindelijk wordt in overleg met de Rijksdienst voor de IJsselmeerpolders overeengekomen dat er aan de Visarenddreef gebouwd kan gaan worden. Ook krijgen we de mogelijkheid om een toren naast de kerk te bouwen voor f1,- . Er is rijkssubsidie voor een toren in Lelystad en men vindt de Petruskerk een goede plek hiervoor. Als we toen geen gebruik hadden gemaakt van de aflopende subsidieregeling, was de Petruskerk er waarschijnlijk nooit gekomen!

Programma van eisen voor het nieuwe kerkcentrum

(Uit brief Dienst Financiën en Bouwzaken Aartsbisdom Utrecht, 7 juni 1978)

1. De kerkvestiging moet gelegenheid bieden voor het houden van gespreksavonden etc.
2. Er moet ontmoeting mogelijk zijn tussen gelovigen en niet-gelovigen.
3. Er moet ontmoeting mogelijk zijn tussen omwonenden en pastor c.q. pastoraal werker, b.v. in de sacristie/spreekkamer.
4. Er moet een ruimte zijn voor werkgroepen, zangkoren e.d.
5. Er moet een mogelijkheid zijn voor de bereiding van warme dranken (keukentje), dat in verbinding staat met één van de ontmoetingsruimtes.
6. Belangrijk zijn sanitaire voorzieningen, ook voor invaliden en kleine kinderen.
7. Voorgesteld wordt de kindercrèche onder te brengen in een aparte toren, als de voet daarvan een afmeting heeft van 6x6 m; op de verdieping kan dan een ruimte worden ingericht voor de jeugd/kindernevendienst.
8. De grote kerkzaal moet ruimte bieden aan 350 à 400 zitplaatsen.

De architect die de opdracht krijgt is de heer J. Dresmé uit Driebergen. Eerder had hij in verschillende plaatsen in het land (o.a. in Didam) 15 kerkgebouwen ontworpen. Op 24 december 1979 bericht de architect namens het kerkbestuur van de Pax Christiparochie de Aannemingsmaatschappij Olde Rikkert b.v. in Lelystad dat de opdracht voor de bouw aan haar is gegund. De aanneemsom voor kerkgebouw en toren bedroeg destijds

f 1.328.243,-- (excl. 'onderaannemers'). Planning oplevering Pasen 1981 (19 april).

Voorstel enthousiast ontvangen

Op 4 februari 1980 wordt er een parochieavond georganiseerd. De architect licht daar zijn ontwerp toe. Zijn uitgangspunt is de manier waarop mensen zich groeperen als zij tezamen komen. Daar heeft hij a.h.w. muren en een dak omheen geplaatst. De architect was geïnspireerd door het lied 'Zomaar een dak boven wat hoofden....' Het enthousiasme was groot! Op diezelfde avond werd spontaan een actiecomité gevormd met als doel te proberen het begin van de aanvankelijk benodigde f.620.000,-- in te zamelen, welk bedrag overbleef na aftrek van de subsidies en bisdombijdrage. Daarnaast moest voor de pastorie nog f.270.000,- worden opgebracht. Leden van het actiecomité waren: Els Dekker (†), Joop Reijntjes (†), Ben ten Hag, Wim v. d. Kort, Rob Pagie, Joop Wijngaard (†) en Lammert v. d. Veen.

Kerkbestuur 1979

Pastor M. v/d Bosch

A. de Koning

Mw. E. Willemsen

A. Horstink

G. Wielaert

Daarnaast wordt er op 13 april 1980 een BouwAdviesgroep (BAG) in het leven geroepen, waarvan de deelnemers vooral op grond van hun afzonderlijke deskundigheid tijdens de bouw een vinger aan de pols houden. Coördinator-voorzitter van deze uit 12 personen tellende adviesgroep is de heer L.S. Groot Koerkamp (†); pastor Martien v. d. Bosch (†) krijgt de rol van toegevoegd en adviserend lid. Behalve dat de BAG regelmatig overleg heeft met de aannemer en de architect, houdt zij zich ook bezig met zaken als het meubilair, de kleurstelling van het interieur, de verlichting, verwarming, garderobevoorziening en de veiligheid in en om het gebouw. De ideeën en financiële mogelijkheden van de parochie sluiten niet altijd direct aan op de (esthetische) wensen van de architect, maar.....ze zijn er met elkaar toch altijd uitgekomen. Stevige discussies waren er o.a. over de aanschaf en plaatsing van het orgel en over de keuze van de kerkstoelen. Moesten het goedkope stapelbare stoelen worden of de huidige (duurdere) mooie stoelen. De knoop werd doorgehakt toen een sponsor het prijsverschil betaalde. Ook aan de 'kleinere' zaken is de nodige aandacht geschonken zoals aan het opbergrek voor de liederenbundels, het aanplakbord, het kaarsenrek binnen en het fietsenrek buiten.

Leden BAG:

L.S. Groot Koerkamp

Pastor M. v/d Bosch

A.J. Bokhorst

A.J.A.M. Dierckxsens

A.W. de Koning

H.J.A. Krabbe

K.J. Laberté

J. Piekema

Mw A. van Schaik

Mw.B. Stafhorst

J.P. de Vries

Mw.E. Willemsen

A.M. Zonneveld

Het Orgel, een hoofdstuk apart

Na vele mitsen en maren, en nadat vele orgels zijn bekeken, wordt eind 1980 besloten een 15-stemmig, romantisch orgel aan te schaffen, afkomstig uit de kerk St Mary the Less in Cambridge; dit op aanbeveling van de klokken- en orgelraad. Het gaat om een 120 jaar oud Lewisorgel. De architect heeft mede bepaald hoe het ontwerp van de orgelkast er uit kwam te zien. De kosten bedroegen inclusief vervoer en restauratie f 67.500. Niet iedereen is enthousiast over de gemaakte keuze. Immers, bij zo'n grote bouwschuld paste toch geen duur orgel? Bovendien werd er ook nog een nieuwe piano aangeschaft.... In het jaar 1998 was het orgel toe aan een grondige restauratie, die f 145.000 kostte. Via vele enthousiaste acties en fondswerving werd in twee jaar tijd het benodigde geld bij elkaar gebracht. Ook toen bleek, dat dergelijke acties een bindend element kunnen vormen in de parochiegemeenschap

Eerste steenlegging

Op 21 September 1980 vermelden de krantenkoppen: "Gewichtige 'eerste steen' voor Petrus-kerkcentrum". De toevoeging 'gewichtig' duidt op het gewicht van de steen, dat 220 kg bedraagt!... De (symbolische) eerste steen van het multifunctionele kerkcentrum wordt gelegd door de eerste dopeling van de parochie (1967) t.w. Marcel Timmermans. Bij gelegenheid van die feestelijke gebeurtenis is er een herinneringstegeltje gemaakt en heeft het Pax Christi koor een lp 'Steen voor steen' opgenomen, waarvan de opbrengst mede bijdraagt aan de financiering. Om de acties kracht bij te zetten wordt één van de vier klokken die in de toren komen te hangen - met de inscriptie: 'Ik roep mensen op tot vrede'- in de AGORA opgesteld.

Binnen de parochie is de eerste steenlegging een belangrijk hoogtepunt in de inmiddels 14 maanden durende bouwgeschiedenis. Naar oud gebruik werd in de eerste steen een koker ingemetseld met daarin een perkament waarop het jaar en de dag van de gebeurtenis en de naam van de eerste dopeling stonden vermeld, evenals de namen van de pastores van toen (Martien v.d. Bosch en Trees Copray), de deken (A. Bruyninckx), de

bisschop (J. Willebrands) en de paus (Paulus VI). Een ingelijst dubbel van het perkament hangt nog steeds in het kerkportaal. Verder worden in de koker opgeborgen: een aantal munten uit 1980, aan afschrift van de stichtingsakte van de parochie en een exemplaar van Gesprek.

Een leuk onderdeel van het feest is een ballonwedstrijd, waaraan 280 kinderen deelnemen. De verste ballon komt, ondanks het slechte weer, toch 100 km verder terecht, in Boekelo. Paul Aupers, Bianca van Schaik en André Voorbij winnen de prijzen.

De viering in dit gedenkwaardige weekend eindigde met een speciale zendingstekst, genomen uit de brieven van Petrus:

*“Treedt toe tot HEM, de levende steen,
door de mensen verworpen,
maar uitverkoren en kostbaar in het oog van God.
Laat ook uzelf als levende steen voegen
in de bouw van de geestelijke tempel...”*

Tekenen van saamhorigheid

In de beginjaren van de parochie worden jaarlijks op ‘Kerkenbouwzondag’ verschillende parochianen uitgezonden om in parochies op het ‘oude land’ met bedelpreken te collecteren voor kerkenbouw in Lelystad.

Tijdens de bouw worden eind 1980 verschillende initiatieven genomen om geld in te zamelen, zoals:

- de *actie BOUWSTENEN!*, die door het actiecomité op touw wordt gezet. 98 Enthousiaste parochianen gaan daartoe op pad om op 1900 adressen informatie achter te laten over de aankoop van premiespaarbiljetten. Het motto van de actie luidt: ‘Bouwstenen voor de Petruskerk’. 909 Families steunen de parochie met een geldelijke bijdrage; enkele andere zeggen op een andere manier hun steun toe. De actie wordt een geweldig succes, want zij brengt f 115.300 op, waarvan f 43.000 als gift. De organisatoren konden tevreden zijn!

- de *grote bazaar* in de Rode Klif, door het Katholieke Vrouwengilde georganiseerd. In totaal staan die dag 85 mensen klaar om het evenement te doen slagen. De netto opbrengst bedraagt f 6404.10, een geweldig resultaat! In 1982 wordt dat nog eens herhaald door het Actiecomité i.s.m. het KVG met ongeveer eenzelfde resultaat.

- Ook het Pax Christi koor droeg zijn steentje bij. Zo werden er een *langspeelplaat en muziekcassette* uitgebracht. De lp kostte f 19,90 en de cassette f 21,50. Het tijdstip (begin november 1980) was bewust gekozen met het oog op de decembermaand!

- In de Rode Klif werden regelmatig *bingo- en kaartavonden* en *verlotingen* georganiseerd. De vele deelnemers speelden duizenden guldens bij elkaar!

En zo werden er nog talrijke acties georganiseerd.....!

Uiteindelijk bleken de lasten voor de parochie met ruim 1,5 miljoen gulden toch fors hoger dan men zich in 1979 realiseerde. Mede dankzij de financiële hulp van het bisdom, de invoering van een, wekelijkse, extra collecte en extra acties kunnen we nu na 25 jaar met tevredenheid vaststellen dat de bankschulden zijn afgelost!

Geschenken voor de Petruskerk

Behalve dat mensen zich inzetten voor acties, zijn er ook parochianen en andere betrokkenen die door middel van een gift of het aanbieden van menskracht een bijdrage willen leveren aan de verdere aankleding van het nieuwe onderkomen. De doopvont en de schaal die daar wordt gebruikt, het schitterende kruisbeeld, het Mariabeeld, de klokken in de toren, het meubilair op het altaar, de versiering van het tabernakel etc. zijn giften of 'eigen werken' die na al die jaren nog steeds een belangrijke bijdrage leveren aan de liturgie en aan de geloofsbeleving van de gebruikers van het kerkgebouw. Zo heeft een groep van zeven dames met veel ijver de misgewaden voor de pastores en de misdienaars genaaid, er werd een parochievlag gemaakt, de bloemversiering voor de opening werd aangeboden en ook de beplanting om het gebouw is door vrijwilligers aangelegd! En bij de opening ontvingen we een Petrus-icoon, de bijbelse staties van de kruisweg, het kruis op de altaartafel, de doopkaarsenkandelaar, etc.

Vanwaar de naam 'Petruskerk'?

Dat het kerkgebouw een andere naam heeft dan de parochie heeft te maken met het gegeven dat het pastoraal centrum in de Rode Klif al de naam Pax Christi droeg, een centrum dat zou blijven bestaan als de nieuwe kerk klaar was. Dus moest er voor de nieuwe kerk een nieuwe naam komen. Pastor v/d Bosch heeft toen destijds de naam 'Petruskerk' voorgesteld; een mooie symboliek, omdat de kerk ligt in de Botter, temidden van andere wijken die ook namen van vissersschepen dragen. Dat doet je denken aan het grote visnet uit het Evangelie en aan die visserman, die Jezus bij het meer uitkoos om zijn steenrots te zijn, de man op wie Hij zijn kerk wilde bouwen: Petrus.

Overdracht en inwijding gebouw

De officiële overdracht en inwijding van het nieuwe gebouw moet helaas om bouwtechnische redenen twee weken worden uitgesteld, naar het weekend van 1, 2 en 3 mei 1981. Maar niet getreurd! Op 1 mei vindt de officiële overdracht aan de parochie plaats. Vele officiële instanties zijn hierbij aanwezig. Op zaterdag wordt het gebouw officieel ingewijd en wordt de eerste Eucharistie

gevierd door Johannes Kardinaal Willebrands. Zowel op zaterdag als op zondag wordt de groots opgezette informatiemarkt, waarbij de 30 werkgroepen van de parochie zich presenteren, niet alleen bezocht door ruim 2000 parochianen, maar ook door de buurtbewoners, die speciaal waren uitgenodigd om op zondagmiddag het nieuwe gebouw te komen bekijken. De openingscommissie (voorzitter Ben ten Hag) heeft ook aan de kinderen gedacht door voor hen een speciale rondleiding te organiseren waarna zij kunnen genieten van film en poppenkastspel. Voor de jongeren en de senioren binnen de parochie staan eveneens speciale bijeenkomsten op het programma. Kortom, iedereen komt aan zijn trekken! Tot slot presenteerde de kerk zich op 9 mei aan alle belangstellenden in Lelystad. De feestelijkheden worden op die dag afgesloten met een groots opgezette parochieavond in het Pastoraal Centrum in de Rode Klif. Kortom: een geweldig feest, waar iedereen die dat heeft meegemaakt, alsook de organiserende openingscommissie, nog steeds met veel plezier op terugkijkt.

In die tijd beschikt de parochie nog over drie “kerk”-locaties. Daar komt in de loop van de tachtiger jaren langzaam een eind aan. In 1983 nemen we afscheid van de Agora en in 1988 verlaten we, mede vanwege kostenbesparing, ook het Pastoraal Centrum in de Rode Klif. Vanaf dat moment is de Petruskerk het enige katholieke kerkcentrum in Lelystad.

Grote uitstraling

De Petruskerk is ook buiten Lelystad niet onbekend. In 1985 maakte André Truijman voor de KRO de film “Kerk van Mensen” waarin de Pax Christi-parochie en de Petruskerk centraal stond. Dit om in het kader van het paus-

bezoek een beeld te geven van het katholieke leven in Nederland. De film is in vele landen vertoond.

Van 1993 tot 2000 was het KRO-omroeppastoraat te gast in de Pax Christi-parochie. Elke twee weken werd er vanuit de Petruskerk een eucharistieviering op TV uitgezonden waardoor de Petruskerk voor veel Nederlanders een vertrouwd beeld werd.

Ook een kerk vraagt onderhoud

De eerste 10 jaar functioneerden Jan Captijn en later zijn vrouw Davida als 'beheerders' of liever gastheer/-vrouw van de Petruskerk. Zij verzorgden de koffie bij de vele activiteiten in de kerk, regelden de horecazaken en coördineerden de inzet van de vele vrijwilligers bij de schoonmaak van de kerk. In 1991 werd deze taak overgenomen door een grote groep vrijwillige gastvrouwen en deels door een meer uitgebreide beheerscommissie (vz. Alphons Rouhof). En nog altijd zijn er vrijwilligersgroepen die de kerk schoonmaken.

In de afgelopen 25 jaar is er ook het nodige onderhoud gepleegd. De beheerscommissie speelt daarbij, ook via eigen werk, steeds een belangrijke rol. Vooral de (gratis) toren was een zorgenkind maar de lekkages zijn uiteindelijk verholpen en de luidinstallatie van de klokken is vervangen. Naast herstelwerkzaamheden aan het dak en de verwarming is er ook gezorgd voor verfraaiing van het gebouw, zoals het verlichte kruis op de toren, het uurwerk aan de toren en de naam 'Petruskerk' op het gebouw. Maar dit 'onderhoud' vormt wel een belangrijke post op de jaarlijkse begroting.

Toekomstplannen

Mede door het verkrijgen van een erfenis zijn er ideeën ontstaan voor een kleine verbouwing van het huidige gebouw, waardoor het multifunctionele karakter van de kerk wordt versterkt. De Parochievergadering onderstreept dat de kerk vooral een levend centrum moet zijn waar niet alleen gekerkt wordt, maar waar ook alle andere parochieactiviteiten plaatsvinden. Zo zijn er inmiddels ver gevorderde plannen om het parochiesecretariaat in het gebouw onder te brengen en de 'pastorie' te verkopen. Hierdoor kan de kerk overdag open zijn, een groot winstpunt. Verder denkt men ook aan een stiltecentrum en een uitnodigende gemeenschapsruimte. Kortom: de Petruskerk moet een gebouw worden dat inspireert tot saamenhorigheid en tot een 'wij-gevoel'. We hopen dit plan de komende jaren te realiseren.

Kerk zijn in Lelystad

De pioniers binnen onze gemeenschap hebben altijd de nadruk gelegd op het belang van samen “kerk zijn”. Die geest is gelukkig in alle jaren, ook in het nieuwe gebouw, hetzelfde gebleven. Nog steeds zijn er vele vrijwilligers actief, op allerlei gebied, nog steeds willen mensen elkaar inspireren. Terugkijkend naar het programma-van-eisen voor het nieuwe kerkgebouw destijds kunnen we vaststellen dat de vooruitziende blik van toen in alle opzichten is bewaarheid en dat het hebben van een eigen gebouw onze gemeenschap in staat stelt echt kerk te zijn. Laten we ernaar streven dat de Pax Christi parochie ook in de toekomst de vruchten mag plukken van wat de Petruskerk als gebouw haar te bieden heeft: een thuishaven waar we samen geborgenheid kunnen vinden en God kunnen ontmoeten en van waaruit we weer verder kunnen door de storm van het leven heen.

We hebben een viertal mensen / groepen gevraagd naar wat de Petruskerk voor hen betekent.

Gij zijt Petrus ..en op deze steenrots bouw ik mijn kerk!

(Pastor Thijs Moons)

“De invloed van de vernieuwing van de liturgie, welke voortkwam uit het 2de Vaticaans concilie, kunnen we aflezen uit het gebouw van onze Petruskerk. Het meest in het oog springend is de plaats van het doopvont. In oudere kerken is dat altijd links, achter in de kerk te vinden; vanaf het begin van onze kerk heeft het doopbekken vóór in de kerk een plaats gekregen, aanvankelijk stond het centraal! De positie van de altaartafel en de lezenaar waren daaraan geschikt, uitdrukkelijk: door de doop toegang krijgen om Het Woord en de Eucharistie te vieren. Drie plekken dus, waar sacramenten gevierd worden, heilige tekens voor ons als geloofsgemeenschap. Ik vind het als priester een bijzondere plek om daar het mysterie van ons geloof in alle omstandigheden van ons leven te vieren. Steeds weer herinnerd te worden aan de Naam van de Eeuwige en Ene: Ik Ben Er Voor Jou.....geeft mij het vertrouwen om blij en dankbaar verder te gaan.”

Rust en ruimte om tot jezelf te komen

(Herman Habers, koren)

“De achterliggende filosofie van architect Dresmé voor deze kerk was: ‘Zomaar een dak boven wat hoofden, deur die naar stilte openstaat’. Nog steeds spreekt die gedachte mij erg aan als ik de kerk binnenkom. Een eenvoudig gebouw, ontworpen rondom het liturgisch centrum, het altaar. De constructie van het gebouw duidelijk zichtbaar, een spantconstructie waarop

het dak rust, waaronder je de rust en de ruimte kunt vinden om tot jezelf te komen en je geborgen te weten. Een gebouw ook dat in de loop van de jaren verfraaid is met een mooi orgel, met diverse andere elementen zoals de herdenkingsplaats van de overledenen en de zo pas gewijzigde Mariahoek. Voor mijzelf sprekend: Ik voel me hier heel plezierig in deze kerk en neem graag deel aan momenten van ontmoeten, samen vieren en gedenken, en prijs mij gelukkig dat ik dit ook vooral met zangactiviteiten mag meebeleven en naar beste kunnen mede mag ondersteunen.”

We voelen ons thuis in die ‘grote tent’

(Atty en Everhard Giese)

Wij hebben de discussie over wel of niet een eigen kerkcentrum intensief beleefd en waren blij dat het parochiebestuur het besluit nam een eigen kerk te bouwen. Voor ons was de Petruskerk na een zwerftocht van de ene naar de andere 'noodkerk' en tenslotte de theaterzaal van de AGORA, een geweldige verademing. Onze eerste indruk was dat het kerkgebouw iets had van een grote tent gespannen boven de hoofden van de kerkgangers. Een ruimte die je sympathiek omsloot en waarin je je thuis kunt voelen. We vonden het ook een devote ruimte die uitnodigt om te worden aangeraakt door Gods liefde en door het Woord. En dit gevoel is nu - na 25 jaar - gebleven. Een ruimte waarin je je thuis voelt en waarin je kunt vieren, tezamen met vele andere gelijkgestemden de goede en blij momenten van het leven maar ook de droevige en moeilijke momenten. Ruimte waarin je elkaar tot steun kunt zijn en waarin je samen in de verschillende vormen van vieren die we hebben ontwikkeld of gewoon in stilte contact zoekt met de Eeuwige. We voelen ons thuis in die grote tent en we hopen er nog vele jaren in te ‘kamperen’!”

Het voelt als je eigen huis

(Gastvrouwen/schoonmaak: Irene Knook, Felie Mooijekind, Loes Stuyt en Sien de Winter)

“Een kerkgebouw is de plek waar je God ontmoet. Daarvoor moet je je er thuis voelen, moet het een vertrouwde omgeving vormen. Dat kan moeilijk in allerlei tijdelijke noodgebouwen. In de Petruskerk voelen we ons als in ons eigen huis. Hier ontmoeten we onze vertrouwde mensen en zetten we ons in voor het schoonhouden van de kerk of als gastvrouw. Je voelt je lid van een grote familie waarin ieder zijn rol heeft.

Als gastvrouw zouden we, vooral bij grote evenementen, graag een grotere keuken hebben. Als schoonmaaksters zien we de kerk zeker niet als een stofnest; wel zijn er meer wc's nodig en zijn de stoelen moeilijk te bevestigen. Maar we hebben een warme kerk die geborgenheid geeft met een mooie Mariahoek, met een mooie plek voor herdenking van de

overledenen en met een mooie plek voor de duifjes van onze dopelingen.
Ja, wij voelen ons er thuis.”

